

DĚLNICKÉ LISTY

NOVINY DĚLNICKÉ STRANY, ZALOŽENY V ROCE 1872

ROČNÍK VI. / ČÍSLO 16 / TENTO VÝTISK JE ZDARMA

Armáda České Republiky
Jsme Profesionálové

Armáda nebo žoldnéři?

Po vzniku ČSR se kromě jiných důležitých otázek musela řešit i otázka vybudování armády. Naše prvorepubliková ozbrojená moc se budovala postupným navracením se našich legií ze zahraničí. Byli to čeští a slovenští vojáci, kteří se sami buď nechali či byli zajati do armád Dohody, a pak bojovali proti centrálním mocnostem. Naši představitelé národa v exilu se mohli a také legitimovali československou zahraniční armádou, což mělo obrovský vliv na utvoření nové Československé republiky. Vojenští navrátilci tehdy tvořili jádro nové československé armády. Prvorepubliková armáda byla vyzbrojena kvalitními pěchotními zbraněmi a měla – a to je nesmírně důležité – prvotřídní morálku: vojáci rádi na dvouletou vojnu chodili, vlastenectví nebylo prázdným slovem.

Koncem třicátých let nastal známý kolaps nejen naší armády, ale i celého národa. Jsou chvíle, kdy armáda musí na obranu své země pozvednout zbraň, ať to stojí, co to stojí, neboť v sázce je čest národa. Zrada tehdejších politiků a presidenta Beneše poznamenala náš národ na generace – i v současnosti lze v povaze českého národa spatřit následky této tragédie.

V období tzv. protektorátu, který zřídili nacisté okupující Čechy a Moravu, uprchlo do ciziny opět několik desítek tisíc lidí, zejména z řady rozpuštěné armády. Jejich cesta vedla do Polska, kde se začala formovat první československá jednotka. Vojenskou jednotku posléze internovala Rudá armáda, napadnuvší Polsko z východu. Někteří uprchli do Sovětského svazu těšice se nadějí, že jsou v zemi „kde zítra již znamená včera“ – byli překvapeni, když v studeném a zavšiveném koncentráku zjistili, že vlastně jsou v zemi, kde hluboký včerejšek znamená dnešek, i zítra a popozitíř...

Vojáci, zejména důstojníci, kteří zůstali v okupované domovině, založili různé domácí odbojové skupiny, z nichž nejznámější je Obrana národa. Všechny tyto odbojové skupiny legitimizovala vláda v londýnském exilu.

Pak nastalo krátké období, v němž si bolševici a nacisté rozdělili Evropu. Začali s útokem na Polsko, jež kapitulovalo během tří neděl. Prohnilá a zkorumpovaná liberální demokracie ve Francii nedokázala čelit tankovým divizím německého wehrmachtu

a během šesti neděl rovněž kapitulovala. První československá divize, bojující na straně Francie, do bojů ani nezasáhla a musela být evakuována do Anglie; tam se hoši připravovali na boj s nepřitelem.

Náš stát byl okleštěn, zbytek republiky okupován, v zahraničí jsme měli regulérní armádu. Bylo morální povinností národa vést boj s okupanty. Je třeba s úctou vzpomenout našich hrdinných parašutistů, kteří v době krvavého útlu nacistů beze zbytku splnili svůj vojenský cíl a zlikvidovali kata českého národa, generála SS R. Heydricha. Tímto vpravdě hrdinným gestem odčinili Mnichov, a posléze velmoci uznali svou chybu a svoje podpisy z potupné mnichovské smlouvy desavovali.

Poté, co nacisté napadli Sovětský svaz, tzv. Rudá armáda prohrávala jeden boj za druhým, stáhla se až na čáru Petrohrad – Moskva – Stalingrad. Nedokázala čelit dokonale vyzbrojené německé armádě, jež byla v tehdejší době ve vojenské technice na špičce. A tak bolševici utíkali jako zajatci. Posléze se však válečné štěstí obrátilo Němcům zády. Vedení Rudé armády bylo nuceno vyhovět přání našich důstojníků o vytvoření armádního praporu a moci bojovat po boku bolševiků proti nacistům. Z té doby jsou známy hrdinné boje u Sokolova, kde se vyznamenal kpt. Jaroš. Známé jsou i boje u Dukly, kde naše pluky téměř vykrvácely – dodnes není jasné, zda-li se tak stalo úmyslně či pro neschopnost velitelů Rudé armády.

Na západní frontě naši muži bojovali po boku

spojenců, v Africe a na Středním Východě. Nejznámější jsou ovšem naši famózní hrdinní letci, kteří se vyznamenali v leteckém boji o Anglii a pak i dále při osvobození Evropy.

Po skončení druhé světové války se jádrem naší nové armády stali důstojníci a poddůstojníci obou zahraničních armád – východní i západní. Vývoj ve světě se ovšem opět přirostoval, tentokrát se utvářela bipolarita světa a Evropy – začala studená válka i na důstojníky a vojáky z fronty východní. V Československu se v padesátých letech odehrávalo absurdní divadlo, do té doby v dějinách snad žádného státu nezaznamenané, že totiž komunistická strana nechala trestat své vlastní vojáky za to, že osvobodili svou vlast!

Bolševici zavedli povinnou brannou výchovu na školách, vojna byla tradičně na dva roky. Protože armáda se stala nástrojem na politickou indoktrinaci mužstva, výjimky téměř nebyly žádné – na vojnu odcházeli i jednoočí či jinak zmrzačení. Navíc zavedli tzv. trestní prapore – později se jim říkalo pomocné technické prapore – kam rukovali tzv. nespolehliví branci z řad tzv. buržoazních rodin či z rodin inteligence.

(Pokračování na str. 2)

Přímá volba? Zapomeňte!

Nedávný návrh sociální demokracie na zavedení přímé volby prezidenta oživil diskuse, které mají počátek v dobách vzniku samostatné České republiky v roce 1993. Mají občané volit prezidenta ve všelidovém hlasování, nebo má rozhodovací akt zůstat v rukou poslanců a senátorů?

Pokud oslovíte občany na ulici, drtivá většina z nich vám sdělí, že chce hlavu státu volit přímo. A na stejnou otázku odpoví kladně i zástupci parlamentních politických stran (vyjma ODS, kde se názory různí). V čem je tedy problém? Především v tom, že za každým „ano“ vždy následuje jakési „ale“. Existují dva pohledy na přímou volbu hlavy státu. První z nich předpokládá neměnnost stávající ústavy, prezidentovi by tedy zůstal stejný rozsah pravomocí, jako doposud. Druhý požaduje, aby v souvislosti s mandátem od občanů, který má evidentně silný základ, byl prezidentovi rozšířen okruh pravomocí a mohl tak zásadnějším způsobem ovlivňovat výkonnou moc. Jakých změn by v takovém případě měla ústava doznat, na to se názory různí.

Pokud se podíváme na některé státy, přímou volbu prezidenta má například Polsko, Slovensko, Rusko, Slovinsko, Chorvatsko, Francie a další. A v postavení prezidenta nalezneme výrazné rozdíly. V Polsku má prezident poměrně silné pravomoci navzdory parlamentnímu systému, zatímco na Slovensku je pouze formální hlavou státu (podobně jako je tomu v České republice). Velmi dominantní pozici má ve Francii nebo v Rusku, kde prezident vybírá premiéra a jednotlivé ministry.

O přímé volbě prezidenta se živě debatovalo naposledy před parlamentními volbami v roce 2006. Tehdy parlamentní strany, včetně ODS, slibovaly voličům, že návrh takového zákona podpoří, aby prezidenta v roce 2008 mohli volit občané. A kde nic tu nic. Hlavu státu opět volil Parlament a mluví se o tom, že přímá volba bude až v roce 2013.

Podle mého názoru však přímá volba prezidenta zřejmě nebude, alespoň v dohledné době. Nekonečné odklady, váhání, přešlapování, jsou způsobené obavou. Obavou, že by zákonodárná moc – poslanci, senátoři, vláda – mohla přijít o své výsadní postavení pod vlivem silného prezidenta. Obavou o směřování demokracie, co se stane, když dáte rozhodovací proces do rukou lidu. Co kdyby tento lid náhodou zvolil nějakého populistu, který by se nelíbil Bruselu (viz polský prezident Kaczyński) a naše republika upadla v nemilost? Už vidím ty vyděšené obličejové vládnoucích politiků, kdyby Evropská unie zvedla rovnou prst. Volba prezidenta je stejný problém pro vládní moc, jako zákon o referendu, o kterém se rovněž neustále mluví a doposud přijat nebyl. Pokud tedy očekáváte, že budete moci svým hlasem zvolit prezidenta, zapomeňte. Doba ještě neuzrála. Přesněji řečeno: neuzrála česká demokracie, která je i po osmnácti letech v plenkách.

TOMÁŠ VANDAS

DS demonstrovala na podporu Srbska

PRAHA (red) – Zhruba sedmdesát sympati- zantů Dělnické strany (DS) vyjádřilo před srbským velvyslanectvím v Praze odpor proti vyhlášení nezávislosti Kosova. S hlavním projevem vystoupil předseda DS Tomáš Vandas, který rovněž připomněl paralelu s 15. březnem a zdůraznil, že ze své historie velice dobře víme, jaké to je, nedobrovolně se podvolit mezinárodnímu nátlaku a přijít o část svého území.

Tomáš Vandas dále řekl: „Albáňští teroristé a váleční zločinci vyhlásili jednostranně, navzdory všem mezinárodním smlouvám, mezinárodnímu právu a stále platné rezoluci OSN, nezávislé Kosovo. To Kosovo, které je po celá staletí vnímáno Srby jako kolébka jejich nezávislosti a státnosti. Prostě a jednoduše, Albánci si uzurpují část srbské země a tu si prohlásili za svůj stát.“

Tento vývoj má však svůj počátek v roce 1999, kdy vojenský pakt NATO zahájil agresi proti tehdejší Jugoslávii. Pod záminkou ochrany albánského obyvatelstva začal bombardovat území Jugoslávie, ničit infrastrukturu a zabíjet nevinné civilisty. Dnes si už nikdo nevzpomene a raději nechce vzpomínat na skutečnost, že údajné masové hroby Albánců, záminku vojenské agrese, se jaksi nikdy nepodařilo najít, že naopak to byli Srbové, kteří byli vražděni, masakrováni, byly ničeny srbské pravoslavné kostely a jiné památky albánskými bandity. A právě toto převlečení banditů, dnes s obleky, vyhlašují svůj stát s vědomím, že jim kryjí záda mocní spojenci – Washington a Brusel. Právě Američané nesou vinu

na rozpadu Jugoslávie a není náhodou, že největší země Evropské unie – Německo, Velká Británie, Francie – nezávislé Kosovo uznávají.“

Zadluženost ČR stoupá

PRAHA (red) – Státní dluh České republiky se loni zvýšil o 89,9 miliardy korun na 892,3 miliardy korun. Ministerstvo financí nyní potvrdilo své údaje o státním dluhu z počátku ledna. Na každého Čecha připadá dluh přes 86 000 korun. Za rok 2007 se stát zadlužil o více než 111 miliard Kč. Hlavní příčinou rostoucího zadlužení vlády bylo i v loňském roce opět deficitní hospodaření. Schodek rozpočtu dosáhl 66,4 miliardy korun. Další 13,3 miliardy korun činila úhrada části ztráty České konsolidační agentury. Splátky státních dluhopisů loni stály 43 miliard korun. Další miliardy si vyžádaly například zpětné odkupy dluhopisů nebo splátky neobchodovatelného státního dluhu. Naopak celkové splátky státního dluhu loni tvoři-

ly 64,5 miliardy korun.

Ze strategie financování a řízení státního dluhu na rok 2008 vyplývá, že by si vláda měla letos půjčit až 179,7 miliardy korun. Částka je tvořena především plánovaným deficitem státního rozpočtu ve výši 70,8 miliardy korun, rezervou na sociální zabezpečení deset miliard korun, financováním státních dluhopisů za 90 miliard korun, splátkami půjček od Evropské investiční banky ve výši 4,5 miliardy a pětimiliardovou rezervou na důchody.

Rychleji než stát se zadlužují domácnosti. Ke konci loňského roku se podle údajů ČNB zadlužení českých domácností u finančních institucí meziročně zvýšilo přibližně o 185 miliard korun na 726 miliard korun.

Přibývá chudých rodin

PRAHA (red) – Více než třetina české populace soudí, že je chudá a osm procent Čechů vychází ze svých příjmů na domácnost jen s velkými obtížemi. Vyplývá to z průzkumu agentury STEM. Nejčastěji se za chudé považují nezaměstnaní, dělníci, důchodci a lidé s nižším stupněm vzdělání. Hranice příjmů, pod níž je rodina vnímána jako chudá, se pohybuje mezi 25 až 30 tisíci korun měsíčního příjmu domácnosti.

Pocit chudoby je subjektivním vyjádřením toho, jak lidé vnímají životní úroveň svých domácností, uvedl STEM. Z výzkumu vyplynulo, že lidé pracující v dělnických profesích sami sebe řadí ze 60 procent mezi příslušníky chudých rodin. Největší zastoupení mají mezi příslušníky chudých rodin lidé se základním vzděláním (53 procent) a lidé nad 60 let (44 procent). Polovina důchodců se za chudé nepokládá.

Potom následovaly ve všech oblastech veřejného života země, zejména však v armádě a v bezpečnosti, kruté čistky. Celkem bylo zbaveno možnosti pracovat ve svém oboru na půl milionu lidí.

V okupované zemi až do roku 1990 trvala vojenská služba pro muže plně dva roky. Byly to roky tvrdé buzerace a nesmyslně utrácení času,

Armáda nebo žoldnéři?

který mladí hoši mohli daleko smysluplněji využít v civilu. Vojna se pro chlapce stala hrozbou, kde kdo se jí vyhýbal jak mohl – pojem vlastenectví, národ, česká řeč, domov, to jsou pojmy v té době silně devalvované, už dávno z národního povědomí vyčpělé.

Po známém sametovém převratu v listopadu roku 1989 se naše armáda – k nemalé radosti nových branců – postupně profesionalizovala až úplně branná povinnost byla zrušená. Jsme přesvědčeni, že to bylo naplánováno již dávno před převratem. Neboť ty síly, jež si rozdělily svět, mají za cíl zrušit národy v Evropě – a tím i národní armády – vytvořit z Evropy jakýsi multikulturní a multietnický kadlub, jehož obranu mají zabezpečovat žoldnéřské síly.

Současná česká armáda – AČR – je tedy pouze profesionální. Tvoří ji pozemní a vzdušné síly a nutný servis. Dále ji tvoří tzv. podpůrný komplet

společných sil AČR, skládající se z radiační, chemické a biologické ochrany. Hlavním úkolem ozbrojených sil České republiky je zabezpečování obrany našeho území s využitím kolektivní obrany daných Washingtonskou smlouvou – stojí to na papíře. Od roku 1999 je totiž naše republika součástí sil NATO a ze závazků smluv – podepsa-

PRAHA (red) – Ministryně pro lidská práva Džamila Stehlíková představila svoji novou vizi. Chce fyzické trestání dětí postavit úplně mimo zákon. Hrozit za ně bude pokuta. „Je nejvyšší čas. V naší společnosti stále ještě nejsme zvyklí na to, že i dítě je suverénní osobnost se svými právy,“ říká Džamila, proslulá svými šilenými nápady z dílny docenta Chocholeouška. Je přesvědčena, že výprask slouží rodičům pouze k uvolnění afektu. „Nenaučí však dítě lepšímu rozhodování a odpovědnosti za jeho jednání,“ tvrdí.

Ministryně chce teď návrh předložit Výboru pro lidská práva. „K nápadu budou ještě dávat připo-

S dalšími projevy pak postupně vystoupili člen vedení Křesťanskosociálního hnutí pan Tuleškov, 1. místopředseda DS Jiří Štěpánek, představitel Národních korporativistů Jiří Petřivalský a zástupce Mládeže Dělnické strany Jiří Šlégr. Celá akce proběhla za velkého zájmu médií. K dispozici byly stranické noviny Dělnické listy.

Republikáni končí

BRNO (red) – Nejvyšší správní soud (NSS) pozastavil činnost Republikánů Miroslava Sládka (RMS). Zvláštní sedmičlenný senát vyhověl návrhu vlády. Důvodem je to, že republikáni nedodali Sněmovně výroční finanční zprávy za roky 2004 až 2006, což je zákonnou povinností všech politických stran v Česku. Rozhodnutí soudu znamená, že republikáni nyní v podstatě nemohou dále politicky působit. Strana s pozastavenou činností může podle zákona činit pouze úkony zaměřené na odstranění důvodů soudního rozhodnutí. Má na to jeden rok. Pokud to nestihne, podá vláda další návrh, tentokrát již na rozpuštění strany. Na zprávu o rozhodnutí NSS reagovalo Předsednictvo Dělnické strany. Ve veřejném stanovisku vyzvalo zbývající členy republikánů, aby vstoupili do řad DS a začali opět aktivně politicky pracovat, neboť DS je dnes považována za neoficiální nástupkyni kdysi parlamentní SPR-RSČ.

Další paskvil Džamily

mínky ministerstva a vláda. Prosadit změnu zákona nebude lehké, ale věřím, že se to může povést,“ říká Stehlíková. Věří, že pokud půjde vše hladce, mohl by nový předpis platit už za rok. Jaký trest bude hrozit rodiči, kterému ujedou nervy a své ratolesti jednu „vlepi“? Stehlíková počítá s tím, že to bude pouze pokuta. „Nikdo nechce rodiče zavírat do vězení. Jde hlavně o vědomí, že porušují zákon.“

K prosazování práv dětí se Česká republika zavázala už dříve mezinárodními úmluvami v rámci OSN i Evropské unie. Současný zákon o rodině upravuje trestání dětí pouze obecně, a třeba „výchovný pohlevek“ nevyklučuje.

Vznikly Ochranné sbory DS

PRAHA (red) – Předsednictvo Dělnické strany rozhodlo o vytvoření Ochranného sboru Dělnické strany (OS-DS), jehož činnost nabývá platnosti s účinností od 1. února 2008. Úkolem OS-DS bude ochrana stranických představitelů, organizování a dohled nad stranickými akcemi a případná pomoc občanům při řešení nejrůznějších problémů.

Ochranné sbory jsou deklarovány jako neozbrojená složka DS, jejich vrchním velitelem je předseda strany Tomáš Vandas, jemuž je podřízen výkonný tajemník.

Do této funkce byl jmenován Jiří Holoubek, zástupcem výkonného tajemníka je Petr Kříž. Další členění je na vedoucí pro Čechy a pro Moravu a Slezsko. Zemským vedoucím podléhají vedoucí pro kraje, dále městští či obecní vedoucí. Se vznikem OS-DS byl zahájen i nábor, ve kterém musí zájemci o členství prokázat svoji zdravotní a psychologickou způsobilost a předložit výpis z rejstříku trestů. Zájemci o členství v ochranných sborech mohou podat přihlášku prostřednictvím kontaktních adres DS.

(Pokračování ze str. 1)

Na druhé straně k jednotkám Pohraniční stáze, která střežila ve dne v noci státní hranice se západními sousedy, aby snad někoho nenapadlo utéct z bolševického ráje, byli odveleni synkové z dělnických rodin – prý služba na hranici byla nejčestnější občanská povinnost. Rovněž ze spolehlivých rodin byli příslušníci tzv. Vnitřní stráže – v padesátých letech měli za úkol střežit budovy ministerstev, letiště, nádraží, ale i koncentrační tábory. Byl to vskutku ráj na pohled, tahle naše republika...

Tak, jak se střídaly modifikace komunistického režimu, armáda se neměnila, naopak se stala – vedle bezpečnostního aparátu – pevnou zárukou konzervativních sil v KSČ. Na armádu se mohli soudruzi vždycky spolehnout.

Za dvacet let po bolševickém převratu se ovšem začal režim bolševikům drolit pod rukama; dokonce i do vedení armády se dostali „kontrarevoluční živly“, takže na ní nebylo v té době spolehnouti. A tak soudruzi neváhali a pro „záchranu socialismu v Československu“ honem povolali na pomoc Sovětskou armádu. Ta přišla včas a ráda. K okupaci naší vlasti v roce 1968 československá armáda, kterou jsme si všichni platili na svou ochranu a jejíž příslušníci přísahali vlasti a lidu, opět nečinně přihlížela asi jako v roce 1938 či 1939. Opět další rána do vazů našeho sebevědomí, další kruté ponížení.

vážení zvláštními letadly v černých ravních, stále více českých rodin bude dostávat smuteční parte vystavené Ministerstvem obrany ČR.

Dělnická strana – pokud by ve volbách získala patřičný politický mandát – by vehementně prosazovala stažení všech českých vojáků ze všech koutů světa, vystoupení z aliance NATO a Evropské unie. Chápeme nechuť mladých chlapců k vojenské povinnosti, leč vojensko-politická situace ve Evropě i ve světě není natolik pohodová, abychom ji přecházeli mlčením, jako to dělají současné vlády liberální demokracie. Dělnická strana by prosazovala – v souladu se svým politickým programem – půlroční povinnou vojenskou službu pro muže – ale i pro dívky, jež by to stály – od dvaceti let věku, v dalších pak letech měsíční výcvik. Během této doby se muži naučí zacházet se zbraněmi, naučí se celou řadu úkonů potřebných pro ochranu své rodiny a vlasti. Vedle této povinné základní služby by samozřejmě existovala armáda profesionální, obsluhující sofistikované zbraňové systémy.

Dělnická strana je si dobře vědoma skutečnosti, že lásku k vlasti, k domovu, k pocitu sounáležitosti s lidmi stejného národa bílé rasy, nelze nadržovat nebo nějakým drilem vštěpovat. Naopak jsme přesvědčeni o tom, že umět a chtít bránit svou rodinu a děti, svou zem, by měl každý dospělý český muž. Je to naše morální povinnost, ozyvající se v tradici, historii i v přirozeném právu.

Mgr. LADISLAV MALÝ

Sto dní pohromy

Zanedlouho to bude sto dní, kdy započala tzv. reforma veřejných financí pod vedením ODS a již po těchto dnech všichni zaměstnanci – občané poznávají, že jestliže někdo na ní vydržel, tak jsou to především vrcholové manažery, zkrátka horních deset tisíc. Dolních deset milionů platí a bojí se budoucnosti. Okleštění základních sociálních věcí, platby u lékaře, snadnější propouštění z práce či připravovaná školné postihuje všechny vrstvy obyvatelstva, jak zaměstnance, tak především důchodce, kteří jsou nejpostizenější skupinou.

Nejhorší je, že vláda nemá žádný mandát na provádění takových změn, protože poměr ve sněmovně není výsledkem voleb, ale výsledkem zrady a korupce. Všechno se to realizuje díky dvěma kreaturám, ke kterým přibyl monstrum třetí – zrádce Snítily. Tito původně zvolení poslanci za socialisty podporují vládu buďto za peníze či ze strachu z vydírání ze strany gangsterů – lobbistů. Takže tato vláda stojí a padá na těchto třech přeběhlících. Jenže to nám není nic platné. Žehrat na nemorálnost a neřetovost daného stavu je zbytečné.

Již po těchto třech měsících vidíme, jak reforma zdravotnictví dopadá na řadové občany – zaměstnance a důchodce. Tedy na ty skupiny, které rozhodně nezneužívají

zdravotnický systém, jak se nám to snaží namluvit ministr Julínek se svým poskokem Círktem. Jestliže poklesl počet lidí v čekárnách u lékaře, tak to není proto, že by lidé šli do sebe, ale právě proto, že mnozí nemocí přechází a snaží se návštěvu oddálat. Ano je možné, že k lékaři přestali chodit ti, kdož tam chodit nemuseli, ale to se bavíme o více než malé části potencionálních pacientů. Obrovské problémy zažívají klienti domovů důchodců, domů s pečovatelskou službou, protože pro vysoké poplatky, které svých penzí platí za pobyt, jim nezbyvá na třicet „julínků“ a na poplatky za životně důležité léky.

Gangsterská reforma dopadá nejvíce na ty, kdo jsou závislí na pomoci státu – tělesně postižení. Není žádného „reformního“ kroku, který by tvrdě nepostihl naše tělesně postižené spoluobčany. V tomto případě se v drtivě většině jedná o lidi, kteří chtějí pracovat, chtějí být prospěšní společnosti. Ale chtějí a potřebují jen jedno – pomoc státu, aby vytvořil podmínky pro jejich práci pro pospolitost. A co dělá současná vláda? Ruší mnohá ustanovení napomáhající zaměstnávání tělesně postižených. Nehledě na to, že tyto spoluobčané od 1. ledna platí u lékaře, i když potřebují nesrovnatelně více než ostatní populace. Že by nadužívali lékařskou péči, Julínku s Círktem?

Celkově se dá říci, že sociální klima ve společnosti se přiblížilo 19. století. Je příznačné, že tato vláda, ve které poprvé od roku 1918 zasedá feudál (pouze za Protektorátu byl ministrem zemědělství v Eliášově vládě, Mikuláš z Bubna a Litic), se snaží okleštit a osekát Zákoník práce ve prospěch nezodpovědných zaměstnavatelů, kteří

si neuvědomují, že to jsou právě zaměstnavatelé, kdo potřeby sociální smír a klid. Na stávky a nepokoje doplatí především stojící výroba a obchod. Jsou to zaměstnavatelé, kdo mohou více ztratit.

Tato vláda sice tvrdí, že vše co činí, nedělá pro sebe, ale pro budoucí pokolení. Kdyby to byla pravda, tak nedělají takové kroky, které přímo odrazují mladé lidi k zakládání rodin a výchově dětí. Ve společnosti, kde je strach z bezdůvodného vyhození z práce, kde libovolně majitelé domů šroubují nájem nad možnosti řadových zaměstnanců, kde mateřská je almužna a za vzdělání se bude platit, tak tam se děti nerodí. Ono všechno souvisí se vším. Od příštího roku, když česká rodina (myslím česká ne pouze občanským průkazem, ale rodem) bude chtít umělé oplodnění, protože vlivem zdevastovaného životního prostředí nemůže mít děti, tak si vše bude muset platit. A jeden takový cyklus vyjde skoro na 70 tisíc Kč... Jenže s tím si vláda hlavu nedělá. Nejsou české děti? Nevadí! Pozve Vietnamce, Čerkezy, Mongoly či Papuánce a ono děti bude jako smetí. Jenže tyto děti nebudou nikdy pracovat. Stejně jako jejich rodiče budou jen chtivě natahovat ruku a vysávat český sociální systém, do nějž v potu tváře přispívá český zaměstnanec a český podnikatel.

Jak z tohoto sociálního, národního a politického marasmu? Existuje jen a jen jedna cesta. Cesta práva a pořádku – cesta voleb. Tuto parlamentní bandu porazíme ne bojem v ulicích, ale ve volebních místnostech. Však také Dělnická strana nabídla a nabízí možnost aktivně se účastnit v politice všem poctivým zaměstnancům, životníkům a nacionalistům. Hlasy pro Dělnickou stranu jsou hlasy pro národ a budoucnost! Jeden národ! Jedno srdce! Jedna země!

JIRÍ ŠTĚPÁNEK

Ne zeleným kartám!

Stalo se již zvykem, že si ukrajinské či ruské gangy vyřizují účty střelbou přímo na ulici. Naše policie s tím nejenže nehodlá nic dělat, ale dokonce pyšně zveřejní přesný seznam územního rozdělení Václavského náměstí mezi místními gangy. Pokud byste mezi „majiteli“ místních parcel hledali nějakého Čecha, tak leda tak opilého bezdomovce, jinak se o historické centrum, kde se udály všechny významné dějinné události naší historie za posledních sto let rozdělili Ukrajinci (stánky s občerstvením), Albánci (drogy), Bulhaři (prostituce) a Izraelci (kasina). Jinými slovy nám tímto bylo sděleno, že naše bezpečnostní složky velmi dobře vědí o organizovaném zločinu přímo v centru hlavního města. Proč se tedy s mafiány nezatočí, proč jsou beztretně ohrožovány životy nejen českých občanů? Na odpovědi typu o monitorování situace se upřímně smějí, policie zde zločin monitoruje již 18 let bez jakýchkoli výsledků. A to nezmiňují obyčejné ukrajinské dělníky, kteří se podílí na čtyřiceti procentech zdejší kriminality.

Před několika týdny si parta Ukrajinců vyřizovala účty střelbou za bilého dne přímo na Václavském náměstí, ruská mafie zase nedávno v Pařížské ulici. Naštěstí nikdo z kolemjdoucích nebyl raněn, krev tekla pouze z těchto gaunerů. Rád bych ovšem připomněl, co se stalo v Praze, shodou okolností také v centru – konkrétně v zastávce metra Muzeum – v srpnu 2002. Totálně opilý Ukrajinec jménem Starkov, vzhledem lesního muže, ohrožoval okolí cestujícími holí, na které byl připevněn ostrý nůž. Statečný důchodce, který jediný proti tomuto vetřelci zakročil, skončil s bodným poraněním, přívolání policista již toto štěstí neměl. Ze zvířecí zvrženosti vedená rána do břicha byla smrtelná. V březnu 1999 podřízl neznámý Ukrajinec v jedné pražské herně barmance hrdlo jen proto, že nehodlal zaplatit 800 korun, které dlužil za prohru v automatech. Mému kamarádovi, rovněž barmanovi, parta

zpitých Ukrajinců vyhrážela uříznutím hlavy jen proto, že jim odmítli nalít, potě a co viděl, v jakém stavu se tato individua nacházela.

Proč to zde všechno zmiňuji? Z jediného prostého důvodu, a to, že východní mafiánské gangy a přivandrovalci si zde mohou dělat co se jim zlíbí, a ještě při tom ohrožovat životy našich občanů. Ačkoliv slušných lidí je většina, stává se z nich v naší zemi menšina. Obyčejní občané mají strach z hordy zvířer, pro které je láhev vodky cennější, než-li život sám, a kteří zároveň vědí, že se jim nic nemůže stát. Vždyť vyhostíte-li dnes Ukrajince, za měsíc ho máte zpátky, vždy se najde nějaký ten úplatný celník, a navíc, mafiáni jsou napojeni na nejvyšší policejní a vládní centra, takže policie lidem nejenže nepomůže, ale ani dle zákona nemůže! Ministr práce Nečas – samozřejmě z řad ODS – tomu všemu ještě nasadil korunu. Hodlá vystavit tzv. zelené karty, které umožní legální pobyt na území České republiky komukoliv, kdo zde bude chtít pracovat. Ono komukoliv znamená, že si sem bude moci svévolně přijet masový vrah, pedofil, dealer drog či celostátně hledaná osoba. Lustrace? Ale jděte, už teď si Korejci a Afričané stěžují, jak přísný byrokratismus panuje na českých přistěhovaleckých úřadech bráncí pracovat „zájemcům“ z ciziny. Co by si pak o nás v Evropské unii pomysleli, jestli by nás mohli vyloučit a to by pro obyčejného českého občana znamenalo ekonomickou katastrofu!

Stáváme se zemí, která je z jedné pětiny(!) zaplavena pracovní silou z řad Ukrajinců, Rumunů, Moldavanů, Kazachstanců a Poláků. Ministr Nečas ovšem tvrdí, že ČR tyto zaměstnance urgentně potřebuje, protože Čech zkrátka levnou práci odmítá dělat. Názory, že Češi jsou lenoši, kteří nechtějí pracovat, jsou zcela scestné, ba právě naopak. Čech je šikovný a dokáže odvést vysoce kvalitní práci, ale je zcela logické, že chce za ní být adekvátně odměněn. Dělat ovšem za pár „šupů“ jen aby přežil, zaplatil

složky a žil o chlebu, vodě a nemocích – není žádným smyslem života. To se opravdu vyplatí zůstat na podpoře a dělat načerno, což vám dnes už tak jako tak čeští zaměstnavatelé sami nabízí, aby vás pak velkoryse mohli platit ze svého, řečeno jejich zlidovělou hantýrkou.

Levná pracovní síla západní ekonomiku nedožene, jak se pan Nečas mylně domnívá. Naopak, musíme se stát zemí, kde práce bude draze placená, ale odměnou za to bude maximálně kvalitní produkt, který pak bude moci směřovat konkurovat západnímu trhu. V sousedním Německu už dnes platí zákon, že čeští špičkoví chirurgové musejí být placeni na stejné úrovni jako jejich němečtí kolegové, čímž se zabrání nejenom případným sporům, ale zaměstnanec tak je cíleně motivován k nadstandardním výkonům.

Dělnická strana se ale na druhou stranu v žádném případě nezříká zaměstnanců z postsosvětských republik! Naopak, ale pouze za naprosto přísných pravidel a podmínek. Musí se jednat o opravdu kvalifikovaného a vzdělaného odborníka, u kterého bude záruka kvalitní práce. Dále je nutné uskutečnit morální profil a stejně tak nutná je i striktní lékařská prohlídka, aby tak bylo zjištěno, že takovýto jedinec bez výrazných problémů zapadne do společnosti, bude pro ni přínosem a především nebude jí jakýmkoliv způsobem ohrožovat. A v neposlední řadě je nutná znalost českého jazyka, alespoň na konverzační úrovni a v případě náročnějších pracovních pozic i znalost odborných českých ekvivalentů pro dané obory.

Osobně se domnívám, že imigrační politika patří k nejozřejmějším problémům této země, ale současná vláda ODS tento problém nejenže nehodlá řešit, ale naopak přijíle oheň do oheň v podobě již výše zmíněných zelených karet. Takže vážený občane, až tě přistě na Václavském náměstí zasáhne zbloudilá kulka – pokud tě rovnou nezabije – nějakého ruský hovůlák mafiánského grázla, vzpomeň si přistě v volební urny, že Dělnická strana ti – na rozdíl od Topolánkových pochopů – bezpečnost ve tvé vlastní zemi zajistí!

PETR KRŽÍ

Že by náhlé prozření?

Zhruba tak od padesátých let minulého století, v době, kterou je možno nazvat západním ekonomickým zázrakem, proudily ze svých domovů v Itálii, Španělsku, severní Africe, Řecku, Turecku tisíce dělníků za práci do západoevropských průmyslových zemí. Je to víceméně pochopitelné, neboť poválečná obnova průmyslu a infrastruktury v západní Evropě vyžadovala hodně pracovních sil mužů, jejichž značné procento bylo obětováno na frontách druhé světové války. Italové, Španělé, Řekové tak, jak postupně bohatly jejich státy a domácí ekonomika rovněž potřebovala vzdělanou a pracovní sílu, odjížděli domů. Vedle této pozitivní stránky, totiž nutné pracovní síly na obnovu země, začala tím ale první infiltrace cizí neevropské kultury do ryze kultury křesťanské Evropy. V západní Evropě totiž zůstávali pracovníci ponejvíce ze severní Afriky a Turecka, hromadně sem přijížděli i z jiných muslimských zemí; ne ovšem už za prací, ale na trvalý pobyt. A co víc: za touto první vlnou přistěhovalců přijížděli jejich rodinní příslušníci, dokonce i jejich příbuzní, a ti všichni si pomlaskávali v novém prostředí, neboť vlády západoevropských zemí měly pro ne otevřenou širokou náruč a nebyvale štedré sociální zajištění.

V té době – koncem šedesátých let a let následných – přijaly sionistické-zednářské vlády západoevropských zemí ke své škodě ideologii multikulturalismu a multi-etnicity. Sdělovací prostředky téměř unisono začaly nehorázně bušit do bílých autochtonních obyvatel Evropy, veškerá televize a filmová kultura byla naladěná na sebestmírání bílých, jakože těm černým v minulosti neustále ubližovali. Původní obyvatel Evropy se měl a má stydět za svou pleť a kulturu! A samozřejmě jako vždy, na tapetě nenávisti zednářů byla na prvním místě katolická církev, se svým údajným konzervatismem. A to i po druhém vatikánském koncilu, jenž proběhl ve znamení agghiornamenta; papežové se za všechno a všem, vlastně i za svou existenci, málem plačtivě omlouvají – a katolíci ne a ne spáchat hakariki...

Vlivem vládních zednářských médií přibývalo násilí a defektu na duševním zdraví bílých Evropanů, zákonitě se v národech Evropy probouzela síla vlasteneckých sil, jež poukazovaly na zrudnost multikulturalismu a svým vládám doporučovaly přísun přistěhovalců radikálně zbrzdit. Nebyly a nejsou vyslyšeny – od zednářů dostávají nálepku extrémistů, neonacistů apod., vlády je na politické scéně nezákonným způsobem ostrakizují. Je úplné jednání, zda-li se jedná o vládu liberální či socialistickou: tmelem pro všechny vlády v liberální demokracii je sionismus a zednářství, jehož praktický důsledek je vytváření pseudohumanitní, sekulární společnosti. Zcela zákonitě se v tomto procesu na okraji velkých měst a průmyslových aglomerací vytvářejí ghettta s barevnými a dlužno dodat s nepřizpůsobivými cizinci, kteří už ale za svůj domov považují Evropu.

Původní úmysl zednářů o splývání kultur a národů v Evropě se samozřejmě nemohl zdařit, jejich vysněné přání ale šikovně využili muslimové, aby masově zalidnili Evropu. Postupně se tato ghettta – v důsledku vymírání bílého obyvatelstva na jedné straně, a na druhé straně porodní explozí u muslimů – budou slívat do větších regionů, a protože muslimů je už v Evropě přes dvacet milionů, budeme svědky v pořadí dalšího Kosovského syndromu.

Katolický Týdeník, což je list českých katolických liberálů a zednářů, přinesl dne 2. února t.r. článek od nikoho menšího než od samotného šéfteologa katolických liberálů, Tomáše Halíka. Článek nese název – světe div se! – „Multikulturalismus a jeho stinné stránky.“ T. Halík zřejmě vztáhl nad hlavu svůj nasliněný ukazováček, aby zjistil odkud že to vítr fouká. A tu zjistil, že poněkud čerstvěji a jinak než je zvyklí vane z Vatikánu: papež Benedikt XVI. totiž svými názory a myšlenkami nedopřává pokojný spánek pomazaným pánům z paláce na Hradčanském náměstí v Praze, kteří utopení v liberalismu, pletou si křucifix s protestantským kalichem či Menorou.

T. Halík jasnými slovy řekl skutečnosti, které jsou ovšem našinci známé zhruba od začátku devadesátých let; na Západě je lidé znají už od let šedesátých, leč v rámci politické korektnosti jsou tabuizovány. T. Halík napsal, že respekt k menšinám (k přistěhovalcům v Evropě, pozn.L.M.) a snaha vynahrádit jim dřívější útlak (!) vede k různým formám pozitivní diskriminace, když obava před dominancí původní převažující kultury a náboženství vede de facto k potlačování této kultury. Dále Halík píše: „Snaha vytvořit prostor pro každou kulturu pak nakonec vede k vytváření ghett. Stát z obavy, aby žádné náboženství nemělo navrch, pak ve skutečnosti netolerantně vytlačuje náboženství ze společnosti a sekularismus se pomalu stává náhradním a často pěkně netolerantním náboženstvím“. No ne, pane doktore...to že jste se opovážil napsat? A jak to, že jste na tyto pravdy přišel až teď, co Vás k tomu vede – že by jen ten nasliněný ukazováček?

Všimněme si, že v článku v jeho první polovině je nejdříve multikulturalismus lakován narůžovo, vyzdvížen jeho údajné pozitivní stránky, a potom teprve v druhé polovině je poukazováno na skutečnou pravdu tohoto nezdravého fenoménu v Evropě, jakási lehká Halíkova kritika. Na druhou polovinu článku je kladen důraz, ten má zůstat v paměti čtenáře. I tato okolnost je zajímavá, neboť úvahy v článku ještě před několika lety by měly obráceně pořadí. Současně se nabízí otázka, co tím vším katolictví liberálové sledují, že by opatrně plíživý obrat od pro církve zhoubného liberalismu? Spíše je to jenom Halíkovo alibi pro případ personální výměny na postu nejvyšší hlavy katolické hierarchie v Čechách.

Abychom se nedočkali v českých zemích například toho, co se v současnosti odehrává v Dánsku, Dělnická strana – pokud ve volbách od občanů dostane mandát a bude mít patřičnou politickou sílu prosadit svůj záměr – legislativní formou přerušit proud přistěhovalců do České republiky, takže na našem území muslimské náboženství jako semeníště latentního terorismu, zabaví majetek českým muslimům a nechá zbořit stávající mešity. Muslimy pak nechá vyvést do horkého písku mezi štíry a hady blízkého a středního Východu.

Mgr. LADISLAV MALÝ

Glosy

„Nový“ styl

Vstup Strany zelených (SZ) do Poslanecké sněmovny byl mnoha politiky a komentátory označován jako příznivá zpráva. Nová parlamentní strana prý přispěje ke kultivaci české politické scény, přednost bude mít slušnost, čestnost a upřímnost.

S odstupem téměř dvou let můžeme střízlivě hodnotit, zda zelení naplnili očekávání a naděje do nich vkládané. A nutno říci, že zejména poslední e-mailová aféra předsedy Bursíka zcela vyplňuje mozaiku plnou zklamání. Vulgarismus, kterým počastoval stranickou kolegyni, jen dokazuje, že za Bursíkovou uhlazenou maskou se ve skutečnosti skrývá tvář politického kariéristy a hrubiána, jenž je schopen udělat cokoliv pro udržení moci.

Strana zelených se zcela evidentně zdiskreditovala v očích voličů účastí ve vládě. Byť disponuje pouze šesti poslanci, zneužívá svého postavení v koalici k vydírání svých partnerů. A tak jednou nechtějí návrat předsedy jiné koalici strany do vlády, podruhé zradí koalici při prezidentské volbě a hlasují se sociálními demokraty, potřetí se zase hádají mezi sebou, pomlouvajíc jeden druhého. Tento nelichotivý obraz pak doplňují zcela nesmyslné ekologické návrhy, jako je například zákaz topení uhlím, zálohové vrácení PET lahví či třídění odpadu v obcích. Mimochodem, tyto pseudoekologické excesy by měli představitelé strany přijet vysvětlovat občanům na vesnici. Myslíme, že by brzy nestačili utíkat.

Neviditelnějšími tvářemi SZ jsou logicky předsedy Bursík a předsedkyně poslaneckého klubu Jacques. Oba dva spojuje touha po zviditelnění sebe sama. V paměti máme ještě kvilění Jacques při zásahu policie, když narušovala povolené shromáždění, čímž si zajistila dostatečnou publicitu a následné zvolení. Katuška s Martinem, reprezentanti „nového“ politického stylu, svým vystupováním a jednáním opakovaně dokazují, že zelení nic pozitivního do české politiky nepřinesli. Spíše naopak.

TOMÁŠ VANDAS

Generace 1989

Já a většina mých vrstevníků jsme se narodili okolo roku 1989. Již od dětství jsme vychováni v duchu svobody, volnosti a demokracie, a většina generace 1989 o tom ani nepochybuje, nikdy se nad tím totiž nezamyslela, nikdy o tom nezapomínala. Letopčet 1989 v tom hrátl ještě důležitou roli. Nemá příliš cenu hovořit o tom, jak chytře byla provedena ona „revoluce“, ani o tom, co jí předcházelo. Pro dnešního člověka není důležité ani to, že se po ní rozkradl téměř celý český majetek, že v parlamentu sedí kdekajdi hulvát, pokládající se za člověka zastupující český lid, a ani to, že koupit chleba u českého obchodníka je složitější nežli v kdekakém vietnamském obchodě. Obyčejné pracující lidi toto nezajímá tolik, jako to, aby měli co jíst, kde spát a kde pracovat. A to ostatní? Jednoduše věří, že je to tak, jak se řekne v televizi.

Jaký tedy ale přinesl rok 1989 zlepšení morálky a celkové nálady, a jaký ušlechtilý cíl přinesl kapitalismus spolu s liberální demokracií pro smysl života generace '89? A co nového přinesl pro rodinu a výchovu dětí? Vždyť dnes nemají uhození lidé na nějakou výchovu dětí ani čas. Nemluvě o tom, že mít více jak jedno dítě je přepych. Právě nedostatek času, liberálnost a celková pasivita lidí po „revoluci“ se podle mě promítla na výchově většiny dnešní mladé generace, nemající žádnou úctu k ničemu, žádné vychování a žádný zájem o tradice, evropskou kulturu, ba i politiku. Jediným zájmem dnešní mládeže je co nejvíce nezdravý styl života, či vědět, kdo vyhrál pěveckou soutěž. To ostatní už jaksí není jejich starost.

Mezi lidmi generace 1989, ale nejen v nich, převládá naprostá skepse při pomýšlení na příští časy a marně doufají v lepší změnu. Někomu by se mohlo zdát, že tmavé období naší nedávné historie skončilo před 19 lety, však i on později přijde na to, že stále pokračuje, již se jen neschovává za cipy rudé hvězdy. A pokud dnes někomu dojde, že se neubíráme správným směrem, neunikne očernění a už trapného onálepkování extremisty, neonacisty a radikála.

Dělnická strana se však označení radikální nebrání, jelikož zlá doba si vždy žádá radikální řešení. A jediné skutečné změny je schopna právě ona.

MATYÁŠ SOMBATI

Olympiáda v troskách

Letní olympijské hry v Pekingu jsou vážně ohroženy! Není vůbec jisté, jestli se nakonec uskuteční. Nevěříte? Ale ano. Pražský primátor Pavel Bém totiž oznámil, že do Číny určitě nepojede. Jako důvod uvedl, že považuje čínský postup vůči Tibetu za genocidu a kulturní likvidaci. A myslí to prý zcela vážně.

Bémova silácká slova zcela jistě padla na úrodnou půdu a oťrásla čínskou sebedůvěrou. Již v nejbližších dnech dojde k přehodnocení čínské politiky, opoziční politické strany budou povoleny, Tibet se osamostatní, komunistická strana se vzdá svého monopolu moci. Že tuto pohádku neznáte? Nevadí. Její aplikace do životní reality je stejně pravděpodobná jako bojkt olympijských her.

Lidská práva a Čína, to je spojení používané jen neškodnými humanisty či politickými naukavými, kteří mocnou zemi nemohou nijak poškodit. Ti prozíraví, zejména západní politici, si uvědomili, že Čína je partner, kterého nemohou jen tak dráždit či dokonce rozhněvat. Ekonomický potenciál je totiž obrovský a peníze se hodí vždy. To jen čeští vládnoucí představitelé dosud nepochopili, že neškodným štkáním nikomu nepomohou. Pouze našim konkurentům.

TOMÁŠ VANDAS

Názory čtenářů

Proč pomáhat cikánům?

Cikánská problematika se mě úzce dotýká, jelikož pocházím z Mostu. Je mi, mírně řečeno, zle z toho všeho, co kolem sebe vidím. Připadá mi, že pokud je člověk slušný a nemá tu správnou barvu, nemá nikde a u nikoho zastání. Nechápu, proč se v naší republice neustále poukazuje na to, že cikáni jsou chudáci, když je to dle mého názoru jen nepřizpůsobivá menšina, která si dělá z naší země pouze „dojnu krávu“. A co je na tom všem nehorší? Naše vláda je v tom jen podporuje a všemi těmi řečmi o jakémsi pomyslém rasismu jim veřejně dává do rukou argumenty, kterými se cikáni v každé, pro ně nepřijatelné situaci, ohání.

Proč máme neustále chápat jejich nepřízpůsobivost a co víc, ještě je snad i litovat? Vždyť měli spoustu času na to, aby se přizpůsobili, žijí v této zemi snad už dostatečně dlouhou dobu. Ale když se podívám na sídlišti Chanov, je mi opravdu špatně a mísí se ve mně pocity marnosti, smutku a vzteku, protože po tom, co dokázali udělat cikáni s tak krásným bydlením, které Chanov beze sporu byl, nemůžu a hlavně nechci pomáhat žádným způsobem této menšině.

Nechci, aby jakákoli částka z mého platu, byť i ta sebe-menší šla na jakoukoli pomoc cikánům. Vždyť oni mají v této zemi nejpohodlnější životy, mají svá práva, povinnosti však žádné. Proč pomáhat jejich dětem, když nemám dostatek prostředků pro své vlastní? Proč pomáhat k jejich lepšímu bydlení, když jsou to právě oni, kdo si ho vědomě zdevastovali? Co vše je ještě ochotna naše vláda cikánům tolerovat? Kam až je nechá zajít? Mám strach, protože toho, co by cikáni ještě veřejně mohli, už moc nezbyvá.

S. KOVÁČOVÁ, Most

Starostové znemožňují podnikání

Obracím se na vás jako manželka řemeslníka, kterému je znemožněno podnikání z důvodu zákazu parkování již na mnoha místech Prahy. Zakázky již mnoho řemeslníků odmítá. Nelze předeem určit, kde se bude ta či ona oprava konat a jak dlouho.

Je celkem náročné sehnat práci, neboť občané chudnou a neinvestují. Když se práce sežene, není možné jí pak bez stresu vykonat, díky tomu, že se na místo nelze dostat, tedy zaparkovat, vyložit materiál a nářadí. Na tuto skutečnost nikdo nemyslí, aby ev. magistrát řemeslníkům vydal např. roční parkovací karty pro celou Prahu, pro jejich práci, a to za přijatelnou cenu, nikoliv za desetitisíce.

Je nutné, aby si již toto někdo uvědomil, že nelze materiálu většího objemu a nářadí vozit MHD. Jak to nakonec dopadne, až bude zákaz parkování platit pro celou Prahu? Pamatují, kdy se v Praze parkovalo kdekoliv a jezdilo vždy nejkratší cestou k cíli. Bohužel, okruhy nic nevyřešily, jen to, že všichni jezdí za sebou a ujedou mnoho kilometrů navíc. Toto není dobrý nápad. Pokud by bylo možné se nějakým způsobem řemeslníků zastat, jinak se celá Praha přestane opravovat a zůstanou jen velké zakázky z výběrových řízení za miliony.

J. NOVOTNÁ, Praha

Oznámení

Schůze MO Havířov – Pro členy, příznivce i zájemce jsou každou druhou sobotu v měsíci schůze Dělnické strany od 18. hodin v restauraci „U čerta“ (vedle základní umělecké školy u hotelového domu Merkur). Bližší informace podají pan Mirko Musil, tel: 732 118 753, e-mail: musil.mirko@seznam.cz, nebo pan Tomáš Höger, tel: 605 854 499.

Kontakty

Plzeňský kraj – Václav Prokůpek, tel: 605 354 030, e-mail: prokupek2006@volny.cz
Ústředí – Vladimír Peláček, tel: 737 139 688
Ústecký kraj – Petr Kotáb, tel: 603 206 308, e-mail: PetrKotab@seznam.cz
Vít Klimeš, tel: 776 604 700, e-mail: delnickastrana@vodafonemail.cz
Praha – Mgr. Ladislav Malý, tel: 721 466 324, e-mail: ladmal@centrum.cz
Liberecký kraj – Jindřich Nestler, tel: 776 177 210, e-mail: nestler@jizersko.cz
Středočeský kraj – Tomáš Vandas, tel: 608 981 643, e-mail: t.vandas@seznam.cz
Jihočeský kraj – Jiří Štěpánek, tel: 603 427 704, e-mail: stepanek-ds@seznam.cz
Pardubický kraj – Martina Pecenová, tel: 720 491 918, e-mail: PeciMa@seznam.cz
Helena Černá, tel: 739 211 539
Královhradecký kraj – Jaroslav Grund, tel: 603 853 330
Jihomoravský kraj – Pavel Procházka, tel: 777 678 810
Moravskoslezský kraj – Iveta Machová, tel: 603 945 816, e-mail: iveta.machova@seznam.cz
Olomoucký kraj – Jiří Švehlík, tel: 774 548 818, e-mail: ds.olomoucky.kraj@seznam.cz
Zlínský kraj – Radim Skypala, tel: 605 881 108, e-mail: radimskypala@seznam.cz

Proč došlo k velkým etnickým změnám v počtu obyvatel Kosova a Metohije (Kosmet, KaM) v neprospěch Srbů?

Albánci nepoužívají název „Metohija“ pro západní část Kosova s městy Peč, Djakovica, Prizren, protože řecké slovo „metoh“ znamená církevní majetek a ukazuje na tisíciletou přítomnost Srbů a srbské pravoslavné církve v této oblasti. Na Kosovu a Metohiji žila výrazná srbská většina do XVII.-XVIII. století. Ještě v XIX. století tam bylo zhruba tolik Albánců, kolik Srbů v Černohorcích. Udává to zpráva Josepha Müllera, osobního lékaře paši z Peči, uveřejněná v Praze v 1844, dále ve zprávě Petera Kukulje, uveřejněné ve Vídni v 1871. Dle Müllera žilo ve městech Peč, Prizren, Djakovica 57% Srbů (31 650 duší) a 43% Albánců (23 650 duší). Dnes, po etnických čistkách umožněných NATO agresí v r. 1999, tam nežije ani jeden Srb.

Nezávislost Kosova je nezákonná

Vojensko-geografická skica P. Kukulje z prizrenského mutesafirluku (okruhu sandžaku) udává 64% Srbů a 32% Albánců. Dnes v Prizrenu nežije ani jeden Srb! Vídeňská publikace (1899) o sandžaku Plevlje a vilajetu Kosovo udává v Prizrenu, Peči a Prishtině 44% Srbů a 48% Albánců. Dnes už tam nežije ani jeden Srb. Ve sčítání lidu v Království Jugoslávii (1931) byl poměr Srbů ku Albáncům v KaM 35% ku 60%.

O vztazích mezi Srby a Albánci ve Starém Srbsku, tj. v Kosovu a Metohiji, podává zprávu T.G. Masaryk ve své knize „Slovanské problémy“ (1928), píše: „Vztahy mezi Srby a Albánci jsou velmi nepřátelské, protože turecký tlak na Srby se uskutečňoval přes Albánce... Albánci oloupili Srby, odebrali jim jejich půdu: takovým způsobem bylo Staré Srbsko albanizováno.“ TGM udává odchod (vyhnání) 500 000 Srbů z širší oblasti Kosmetu během dvou století.

Proti Srbům, jako bezprávní „raji“ (raja = Srb bez práv), mohli islamizovaní Albánci páchat bezrestně prakticky cokoliv. I když se Albánci-muslimové bouřili občas proti svým tureckým pánům, nikdy to nebyla povstání na život a na smrt, která podnikali Bulhaři, Černohorci, Řekové a Srbové. Islamizovaní Albánci byli ochrannou zdí turecké říše proti křesťanství, proti Slovanům. Albánci tvořili většinu sultánovy gardy, řada tureckých ministrů (vezírů) byli Albánci.

Když Srbské království osvobodilo za Balkánské války (1912-13) Kosovo a Metohiju od Turků, tamní Albánci to těžce nesli, protože ztratili svá mocenská práva proti Srbům. Násilí Albánců znamenalo vraždy, loupeže, znásilňování a únosy žen, znesvěcování kostelů, surové bití Srbů albánskými násilníky. Po osvobození Kosova a Metohije toto přestalo, ale tlupy albánských kačáků (kačak = lupič, psanec) nadále občas přepadaly, vraždily.

Značné etnické změny Kosmet doznal i za druhé světové války (1941-45). V Kosmetu, v té době Mussolinim a po roce 1943 Hitlerem sponzorovaná část „Velké Albánie“, bylo řádově 100 000 Srbů a Černohorců oloupeno a vyhnáno, na 10 000 poraženo. Z Albánie se na majetek vyhnanych i zabitych nastěhovaly desetitisíce Albánců. Po válce Tito nedovolil návrat značné části vyhnanych Srbů i Černohorců na Kosmet, dovolil ho později a jen zčásti. Plánoval totiž, původně za souhlasu Stalina, vytvoření balkánské federace (Albánie, Bulharsko, Jugoslávie), takže usídlení na Kosmetu řádově 100 000 Albánců mu nevedlo. Po pádu (1966) ministra a viceprezidenta Srba A. Rankoviče, se do značné míry rozpadl centralizovaný bezpečnostní aparát. Začaly ho řídit samotné republiky a provincie a jejich odstředivé síly. Ústavní změny (1974) daly provincii Kosovo prerogativa státu. Došlo po nich k výraznému tlaku na Nealbánce a k jejich vypuzování, takže KaM začali opouštět, a Albánci skupovali jejich majetek. Kosmet tehdy postupně opustilo z důvodu etnického ohrožení 200-300 000 Neal-

bánců. Vzestup počtu Albánců v KaM byl i následkem jejich obrovské porodnosti i tím, že statisíce Albánců žili na KaM „na černo“.

Jugoslávie zajistila Albáncům v KaM řadu vymožeností, včetně výrazného zvýšení průměrné délky života zlepšením zdravotnictví. Roku 1970 byla v Prishtině založena velká univerzita, která v polovině osmdesátých let měla 37 000 studentů, z toho 29 000 Albánců, takže bylo na KaM na 1000 obyvatel 19 vysokoškoláků (v ČSSR v té době 10,9). V Prishtině vznikla řada vědeckých ústavů, i Akademie věd a umění. V osmdesátých letech vycházelo v KaM 29 deníků (23 v albánštině), denně vysílaly dvě rozhlasové stanice (73% relací v albánštině), jedna televizní (80% v albánštině). K plnění plánu rozvoje provincie Kosovo a pro udržení jeho chodu, denně Srbsko – mateřská země KaM – dodávalo na jeden milion US dolarů do rozpočtu provincie. V osmdesátých letech plynulo až 45% fondů federace

do KaM. Nemálo Albánců chápalo pozitivně význam pomoci Srbska a Jugoslávie provincií. Řadu těchto prosrbských a projugoslávských Albánců později „zlikvidovala“ Západem podporovaná teroristická organizace UCK.

Poslední pokus o smírné řešení problému Kosmetu byla Západem odmítnuta. Šlo o konferenci 25. listopadu 1998, které se účastnily dvě projugoslávské albánské strany, Srbové, Černohorci, kosovští Romové, Garanci (poslámštění Slované), etničtí Turci. Byl navržen dvoukomorový parlament, ve kterém by Horní komora hrála významnou roli, aby si jedna národnost nemohla osvojit právo vládnout nad těmi druhými.

Osvobozená armáda Kosova – UCK – vznikla iniciativou Kosovského národního hnutí (KNH) v r.1993. První „boje“, vlastně vraždy této teroristické organizace, byly

Velká část zbraní se kupovala za peníze získané obchodem s drogami. Albánská narkomafie se stala velmi mocnou ve Švýcarsku, kde se nápadně zvýšil (podobně jako v Německu) počet legálních i ilegálních přistěhovalců z řad Albánců z Kosova. Do Kosova a Metohije se přesunula i část „svatých bojovníků“, mudžaheddinů, v počtu asi 300 osob.

Zde je nutno nezapomenout, co o UCK řekl americký představitel pro Balkán Robert Gelbard 23. února 1998 v Bělehradě: „Jsme hluboce znepokojeni a silně odsuzujeme nepřijatelné násilí prováděné teroristickými skupinami na Kosovu, obzvláště Kosovskou osvobozenou armádou. Je to bezpochyby teroristická skupina.“

Avšak 29. června téhož roku prohlásil mluvčí Pentagonu: „Ministr zahraničí (tehdy jím byla M. Albrightová) určuje speciálním legálním postupem, kdy se nějaká organizace stává teroristickou organizací. Toto určení nebylo provede-

no v případě UCK.“ Je to jedna z trapností Západu, kdy jeho prezidenti, ministři, generálové a média povídají, co se jim právě hodí, a velmi často neříkají pravdu.

Po podvodu v Račku, po neférové konferenci v Rambouillet, přišla od OSN neschválená, na výmyslech založená, kriminální 78 denní agrese NATO proti Srbsku, za ničení a zabijení civilistů, za použití zakázaných kazetových pum a ochuzeného uranu, za obrovských ekologických škod. Podle Kumanovské dohody musely vojsko i policie Jugoslávie opustit KaM, které však i nadále zůstaly, podle Rezoluce Rady bezpečnosti č.1244, součástí Jugoslávie. NATO (jednotky KFOR) mělo zajistit klid a bezpečnost v KaM. Nicméně jednotky UCK začaly loupit, vypuzovat, unášet a vraždit Srby, Romy, prosrbské Albánce, ničit jejich domy i starobylé památky. Za několik měsíců bylo zničeno na sto klášterů, chrámů, řada z nich z XIII.-XIV.století. Do Srbska uprchlo až 250 000 Srbů, mnoho Romů i Albánců. Kolem 100 000 Srbů a něco Romů zůstalo v ghettech, bez zdravotního zajištění, školní docházky, práce. Opuštěný ghejt je možné jen v často napadaných KFOR konvojích.

Další rána pro lidi v ghettech přišla v „kosovské křesťalové noci“ ze 17. na 18. března roku 2004. Tehdy organizovaná albánská chátka zničila dalších téměř 50 srbských kostelů a klášterů, vyhnala na 4000 Srbů a Romů z jejich domovů, vyloupila je a pak vypálila, zničila, aby se už jejich původní obyvatelé neměli kam vrátit. Bylo zabito 20 lidí, zraněno 900, většinou následkem surového bití. Krajně zbaběle se zachovaly německé i francouzské jednotky KFOR; statečně bránili od UCK napadené srbské a romské civily Švédové, Češi, Slováci, Irové, Dánové – měli 35 zraněných. Ubránili je nejen od zdivočelého davu, ale ubránili i překrásný klášter Gračanica, skvost středověké srbské architektury, chráněný od UNESCO. Německé jednotky, které měly bránit zbytky Srbů a starobylé památky v Prizrenu a oko-

li se stáhly a z povzdálí nechaly chátrovy ničit vše, co ani Turci za 500 let své vlády nezničili. Lehlo popelem a bylo zbořeno více chrámů, biskupské sídlo a bohoslovecká škola, byl vypálen chrám Bohorodičky Ljevišské, chráněný od UNESCO.

Francouzská jednotka zase zbaběle nechala albánskou chátrovy zničit v centru Kosova klášter Devič z XV. století. To vše se událo za přítomnosti 17 000 vojáků KFOR a 4 000 policistů UNMIK. Po celém Kosmetu jsou nápisy „SMRT SRBŮM“. Před okupací KFOR žilo v Peči na 20 000 Srbů, dnes ani jeden. Podobná situace je v Prizrenu, kde v červnu 1999 žilo na 10 000 Srbů a dnes ani jeden. Rovněž v Prishtině nejsou žádní Srbové.

Ve vedení tzv. Kosovské republiky, která má být Západem uznána za samostatnou, jsou Hashim Thaci, Ramush Haradinaj, Agim Ceku a jim podobní, kteří se dopustili řady těžkých válečných zločinů proti Nealbáncům, ale i proti Albáncům, kteří nesouhlasili s jejich kriminálními postupy. Západ zcela přehlíží fakt, že prakticky všichni výše uvedení obchodovali s drogami, takže Kosovo a Albánie jsou jedním z hlavních center narkomafie.

Smí se povolit nový Mnichov, který s výslyšnými následky rozbije i poslední zbytky významu OSN, míru, slušnosti a zákona?

Prof. MUDr. RAJKO DOLEČEK, DrSc.

Volební konto

Bankovní účet Dělnické strany je veden u GE Money Bank. Číslo účtu:

170 130 852 / 0600

Členské a sponzorské finanční příspěvky můžete zasílat složenkou typu C na adresu Dělnické strany: PO BOX 3, 161 01 Praha 6.

Děkujeme Vám za jakoukoliv finanční pomoc.

MOUDRÁ SLOVA

Qui multum habet, plus cupit. (Seneca Mladší)
 Kdo má mnoho, žádá ještě víc.

Albánské řádění.

PŘIHLÁŠKA DO DĚLNICKÉ STRANY

Příjmení:

Jméno:

Datum narození: Rodné číslo:

Adresa bydliště (včetně PSČ):

..... Telefon (e-mail):

Povolání (příp. škola):

„Přihlašuji se za člena Dělnické strany.
 Slibuji, že budu dbát o dobré jméno strany a získávat její podporu u veřejnosti.“

Datum: Podpis:

Adresa: Dělnická strana, PO BOX 3, 161 01 Praha 6.
 Příloha: průkazová fotografie (maximálně 1 rok stará).